

съ калоферскитѣ граждани и младежи. Най-много той приказвалъ за освобождението на България и писалъ стихотворения, които изпращалъ въ Цариградскитѣ български вестници за печатане. На 11 (24) май 1867 година училищниятъ празникъ св. Кирилъ и Методий билъ празнуванъ

много тържествено въ Калоферъ. Учителитѣ говорили предъ народа за българското учение. Говорилъ и баща му Ботъ. Неочаквано се изстѣпилъ да говори и синътъ Христо. Той започналъ съ високъ гласъ и сладкодумно да окайва сиромашията на народа и да осжда лошитѣ дѣла на турцитѣ и чорбаджиитѣ. Укорилъ злѣчно и султанъ Абдулъ Азиса.

Градскитѣ първенци се слисали. Думитѣ на Христа били прави, но какво ще кажатъ турцитѣ, като се научатъ, че султанътъ билъ нападнатъ, а българитѣ очаквали да получатъ екзархъ и владѣци именно съ позволенieto на султанъ Абдулъ Азиса.

Скоро виднитѣ калоферски граждани се събрали и казали на Христа веднага да напустне Калоферъ и да замине, защото ще докара беда на родния си градъ. Добри хора събрали пари и го изпратили пакъ въ Русия да довърши образованието си.